

Bovenkop en hals egaal grijs, voorhoofd iets donkerder. Opvallend lange wenkbrauwstreep (wit), grijze wangen. Rug en vleugels grijs, beslist niet bruinachtig grijs, met witte vlekken en veerranden. Borst en flanken toonden een zweem van bruin en waren bezet met fijne lengtestreepjes; buik en anaalstreek wit.

Vliegbeeld (tijdens het fladderend wegvluchten): vleugels egaal donkergrijs, geen vleugelstreep; rug lichter dan de vleugels; opvallend lichte staart; stuit wit, doorlopend tot even boven achterrand van vleugels, een kenmerk dat mij onmiddellijk opviel en dat niet aanwezig is bij Bosruiter en Witgatje, waar het wit van de stuit slechts doorloopt tot aan de vleugelrand. De pentekening van het vliegbeeld van de Kleine Geelpootruiter in de 3rd Edition, 1964, van Popular Handbook geeft hiervan een juist beeld.

Het wit van de stuit gaat over in de benedenstaart welke wordt afgegrensd door een weinig opvallend streepachtige eindbandering. De vogel maakte geen geluid.

Nadat wij thuis de beschikbare literatuur bestudeerd hadden, brachten wij in de loop van de middag een nieuw bezoek aan de langzaam verlandende Rijnarm. De ruiter liet zich echter niet meer zien. De determinatie leverde nog wel problemen op, voornamelijk wat betreft de pootlengte en het grijze vleugeldek. De pootlengte komt meer overeen met de tekening in „Popular Handbook”, „The American birds of Eastern and Central America” van Forbush and May en met de oude tekening van F. Morris in „A History of British Birds” Vol. V dan met die van de „Vogelgids”.

De rugtekening van onze ruiter kwam weer niet overeen met de tekst en afbeelding in „Popular Handbook”, waar duidelijk sprake is van een grijsbruin winterkleed. Daarentegen geven de kleuren in de „Vogelgids” wel een juist beeld. De beschrijving van een Kleine Geelpootruiter in de Brabantse Biesbosch van 30 oktober 1966 (Limosa 40: 1) blijkt exact van toepassing te zijn op onze vogel. De conclusie dat de steltloper onder Pannerden (Gld.) waargenomen, een Kleine Geelpootruiter (*Tringa flavipes*) in winterkleed was, leek ons daarom de enige juiste.

A. B. Wittgen.

SUMMARY:

New record of the Yellowshank (Tringa flavipes).

On August 29th, 1967 a Yellowshank was seen at Pannerden, Province of Gelderland. This is the second record for the Netherlands.

WAARNEMING VAN DE POELRUITER (*Tringa stagnatilis*) IN DE OMGEVING VAN VLAARDINGEN

Samen met een Vlaardingse vogelvriend, de heer J. van der Lugt, werd op zondag 22 oktober 1967 een bezoek gebracht aan een uitgestrekt, recent opgespoten terrein tussen de Holyweg en de Vlaardingse Vaart. Op een gedeelte waar het weiland door de zijwaartse druk van het opgespoten, zandelijke materiaal omhoog was geschoven en het oorspronkelijke substraat (grassland) nog grotendeels intact was gebleven, werd een solitaire *Tringa stagna-*

tilis opgemerkt. De vogel kon geruime tijd duidelijk worden waargenomen en tenslotte ook in de vlucht worden geobserveerd; hoewel daarbij een kijker werd gebruikt kon de soort ook met het blote oog zonder veel moeite worden herkend.

Omdat deze noordelijke trekker mij zowel van Indonesië als van Nieuw-Guinea goed bekend is, had ik met de vaststelling in het geheel geen moeite; de eerste van Nieuw-Guinea bekende waarneming werd door mij in april 1962 gedaan toen eveneens enkele exemplaren werden geschoten (zie Bull. Brit. Orn. Club 84, 1964: 122—123), welke zich thans in het Leidse Museum bevinden.

De vogel, die ongeveer even groot is als een Witgatje, lijkt in habitus op de Groenpootruiter; de lange, ranke poten en de slanke snavel maken de soort direct verschillend van elke andere, even grote vertegenwoordiger der Scolopacidae, terwijl dit in de vlucht geldt voor de ver achterwaarts gestrekte poten en de opvallend witte stuit en rug, ook hierdoor gelijkend op de veel grotere Groenpootruiter.

Hoewel in hetzelfde milieu veel Bonte Strandlopers, enkele Kleine Strandlopers, wat Kanoets en later nog een Kemphenntje werden opgemerkt bleef de Poelruiter apart langs de rand van een ondiepe plas fourageren en verliet later de plaats ook solitair waarbij geen geluid werd vernomen. Toen wij kort daarop naar dezelfde plek terugkeerden werd de vogel niet meer gezien, evenmin in de omgeving.

Het was guur weer, echter met weinig wind en geen neerslag van betekenis.

In de Vogelgids, eerste druk (1954) wordt geen melding gemaakt van Nederlandse waarnemingen van de Poelruiter, maar de soort zou wel bekend zijn van Engeland, België en Spanje. Volgens de Avifauna van Nederland (Ardea 50, 1962: 47) is de Poelruiter echter in 1958 en 1959 niet minder dan totaal zesmaal binnen de grenzen van ons land vastgesteld, terwijl sindsdien nog twee waarnemingen door de C.N.A. volledig zijn aanvaard: 9 juli 1961, Knardijk (Limosa 36: 25) en 19 april 1962, Eemmond (Limosa 38: 42).

Bakkum NH, februari 1968.

A. Hoogerwerf.

EERSTE BROEDGEVAL VAN Larus fuscus intermedius IN ONS LAND

Tijdens een excursie in mei 1966 ontdekten Karel Schot, Bep de Korte en ondergetekende, vier Kleine Mantelmeeuwen (*Larus fuscus*), die zich ophielden aan de rand van een Kokmeeuwkolonie aan de Europoort, op een overblijfsel van het voormalige duinterrein van De Beer. Het leek ons interessant, om na te gaan, of deze Kleine Mantelmeeuwen tot broeden waren gekomen en daarom zochten we nauwgezet de omgeving af. We slaagden er inderdaad in om twee nesten te vinden, die elk drie eieren bevatten. Het ene nest lag open, midden in het zand, terwijl het andere nest tussen akkerdistels was gemaakt. Op twintig meter afstand hebben we een schuilhut opgesteld, maar de vogels waren zo schuw, dat we er niet in slaagden om de dieren